

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **S. S.**, zast. Mgr. Alexandrem Vaškevičem, advokátem, se sídlem v Plzni, Františkánská 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** odbor azylové a migrační politiky, Nad Štolou 3, Praha 7, pošt. schr. 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 3. 2004, č. j. 59 Az 161/2003 - 21,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 21. 11. 2003, č. j. OAM-5921/VL-20-04-2003, zamítl žalovaný žádost žalobkyně o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Polici České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu) s odůvodněním, že skutečnosti uváděné v azylovém řízení žadatelkou o azyl, a to obavy ze soukromých osob – vyděračů peněz na Ukrajině a snahu o legalizaci jejího pobytu v České republice, nelze podřadit důvodům pro udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu. Tím jsou naplněny podmínky ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) téhož zákona, v platném znění, pro něž je nutno žádost jako zjevně nedůvodnou zamítnout. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný ještě navíc uvedl, že žadatelka nesplňuje ani důvody pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu (za účelem sloučení rodiny), ani důvody uvedené v § 14 téhož zákona (pro udělení tzv. humanitárního azylu).

Ve včas podané žalobě proti tomuto rozhodnutí žalobkyně namítala, že byla nucena uchýlit se do České republiky z důvodu ohrožení svého života na Ukrajině. Uvedla, že po návratu na Ukrajinu ze svého prvého pobytu v České republice, jí začali působit

problémy neznámí lidé, kteří na ni vymáhali velkou sumu peněz, vyhrožovali jí fyzickým násilím, bitím při vymáhání peněz. Z tohoto důvodu se nemůže vrátit do své vlasti, protože má strach z ohrožení vlastní rodiny. Žádá proto o ochranu a útočiště v České republice a prosí soud o znovuprojednání její žádosti a změnu rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR o udělení azylu.

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 26. 3. 2004, č. j. 59 Az 161/2003 – 21 žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) zamítl. Podle názoru soudu měl správní orgán dostatečné podklady pro posouzení důvodnosti žádosti žalobkyně o udělení azylu v České republice. Soud se ztotožnil s přesvědčením správního orgánu, že skutečnosti uváděné žalobkyní jednoznačně svědčí o tom, že žalobkyně neopustila vlast z důvodu pronásledování za uplatnění politických práv a svobod, nebo z důvodu odůvodněného strachu z pronásledování z důvodu rasy, náboženství nebo politického přesvědčení, tedy z důvodů, pro které by jí bylo možno udělit azyl ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu. Pokud takové skutečnosti žalobkyně netvrdila a jako jediný důvod uvedla problémy se soukromými osobami, které na ní vymáhaly peníze, pak právem byla její žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu zamítnuta. Soud zdůraznil, že správní orgán si před vydáním rozhodnutí opatřil potřebné podklady pro rozhodnutí a spolehlivě zjistil skutkový stav věci, v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl podrobně, ze kterých skutečností vycházel a podle kterých právních předpisů rozhodoval.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas kasační stížnost, opírající se o důvody vymezené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

K označenému písmenu a) citovaného zákonného ustanovení stěžovatelka uvedla, že krajský soud (a žalovaný) nesprávným způsobem posoudil právní otázku, a sice, zda lze na daný případ vztáhnout ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, tedy že žádost o udělení azylu byla podána zjevně nedůvodně. Konkrétně uvedla, že se ve své domovské zemi dostala do finančních potíží, kdy po ní neznámé osoby vymáhaly zaplacení fiktivních dluhů – výpalného. Fiktivní věřitelé k vymáhání pohledávky použili osob ze zločineckých struktur a žalobkyně tak byla ohrožena nejenom na zdraví, ale i na životě. Pokud hledala ochranu u státních orgánů před vydíráním, pak zjistila, že i tyto jsou součástí zločineckých struktur a žalobkyně tak neměla šanci zajistit ochranu své osoby. Z tohoto důvodu jí nezbylo než vycestovat ze země a požádat o azyl. Domnívá se, že splňuje podmínky vymezené v § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť patří do sociální skupiny „nečlenů zločineckých struktur“, a je těmito skupinami pronásledována právě z důvodu, že není jejich členem. Odkázala rovněž na čl. 65 metodologické Příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka, kde se uvádí, že pronásledování se týká za normálních okolností kroků, které podnikají orgány nějaké země. Může však vycházet také od některých složek obyvatelstva, které nerespektují normy stanovené v zákonech dané země. Tam, kde místní obyvatelstvo páchá diskriminační či jinak postihující činy, mohou být tyto považovány za pronásledování, pokud je orgány vědomě tolerují nebo odmítají, či nejsou schopné zajistit účinnou ochranu.

K ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. stěžovatelka uvedla, že žalovaný nedostatečným způsobem provedl dokazování a na základě zjištěného skutkového stavu nebylo možno spravedlivě rozhodnout. V této souvislosti uvedla, že žalovaný nerespektoval situaci stěžovatelky, že jako účastnice azylového řízení má jen velmi omezené možnosti

pro zajištění důkazů o perzekuci v domovské zemi, když krajský soud tuto skutečnost ponechal bez povšimnutí.

K označenému písm. d) citovaného zákonného ustanovení stěžovatelka v kasační stížnosti uvedla, že soud nesprávným způsobem posoudil právní otázku, zda správní řízení netrpělo procesní vadou. K tomu doplnila, že správní orgán provedl nedostatečným způsobem dokazování, resp. namítala, že rozhodnutí žalovaného neodpovídá dikci ustanovení § 47 odst. 3 správního řádu, když zde uvedené odůvodnění považuje za nedostatečné. S ohledem na tuto skutečnost trpí řízení před správním orgánem vadou, kterou nelze odstranit, a proto je nutno řízení před správním orgánem zopakovat.

Závěrem poznamenala, že nesouhlasí ani se způsobem, jakým se soud prvního stupně vypořádal s tvrzením žalovaného o neexistenci překážek vycestování. Uvedla, že soud přehlíží situaci na straně stěžovatelky, kdy svůj návrat s ohledem na chybějící ochranu ze strany policie nepovažuje za bezpečný. Dále uvedla, že po zjištění státních orgánů Ukrajiny, že požádala v České republice o azyl, bude podrobena perzekuci, resp. administrativní šikaně ze strany milice a dalších státních orgánů. Odkázala rovněž na zprávu MZV USA o dodržování lidských práv na Ukrajině za rok 2002 a v této souvislosti vyslovila domněnku, že splňuje podmínky pro přiznání překážek vycestování podle § 91 zákona o azylu, kterými se žalovaný, ani soud prvního stupně v odůvodnění svých rozhodnutí vůbec nezabývali. Požádala též o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti postupem podle § 107 s. ř. s.

Na základě všech uvedených důvodů stěžovatelka navrhovala zrušení shora označeného rozsudku krajského soudu a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný poskytl na výzvu soudu ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém zejména odkázal na obsah správního spisu. Zdůraznil, že měl k dispozici (stejně jako soud) k posouzení důvodnosti stěžovatelčiny žádosti o udělení azylu ty skutečnosti, jimiž stěžovatelka svou žádost před správním orgánem zdůvodňovala a které jako (jediný) důvod svého nesouhlasu s rozhodnutím správního orgánu zopakovala v žalobě. Tvrzení uváděné stěžovatelkou v kasační stížnosti, že hledala ochranu u státních orgánů před vydíráním, jsou skutečnosti nové a stěžovatelka se v popisu svého „problému“ dopouští i dalších nepřesností. To, že správní orgán nedostatečným způsobem provedl dokazování, či že jeho rozhodnutí neodpovídá ustanovení § 47 odst. 3 správního řádu, stěžovatelka v žalobě nenamítala, tyto výtky ve vztahu ke správnímu řízení proto správní orgán chápe jako důvody pro kasační stížnost nepřípustné (§ 104 odst. 4 s. ř. s.), a vedle toho z napadaného rozsudku je patrné, že krajský soud se otázkou dostatečnosti provedeného dokazování při potřebném přezkoumání rozhodnutí správního orgánu samozřejmě zabýval. V nesouhlasu s tím, jak se soud vypořádal s tvrzením žalovaného o neexistenci překážek vycestování, pak správní orgán kasační stížnost označuje za zmateční. Žalovaný navrhuje, aby kasační stížnost v tom rozsahu, v jakém je přípustná, podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. pro nedůvodnost zamítl.

Napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě přezkoumal Nejvyšší správní soud v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Po přezkoumání kasační stížnosti shledal, že není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že je podána včas a je jí napadáno rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatelka je zastoupena advokátem na základě plné moci.

Před samotným posouzením věci považuje Nejvyšší správní soud za nutné předeslat, že v řízení o kasační stížnosti není jeho úkolem znovu posuzovat, zda měl být stěžovatelce udělen azyl, nýbrž je jeho úkolem posoudit, zda předchozí řízení naplňuje důvody vymezené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., jichž se dovolává stěžovatelka.

V souzené věci Nejvyšší správní soud především z předmětného správního spisu zjistil, že stěžovatelka přicestovala do ČR dne 25. 10. 2003 s platným cestovním dokladem a s vízem platným do 16. 11. 2003. Dne 7. 11. 2003 podala žádost o udělení azylu a k důvodům uvedla, že v době od července 2002 do dubna 2003 pobývala v České republice, trochu zde pracovala a potom bydlela s kamarádkou. Po návratu na Ukrajinu jí telefonovali neznámí lidé a požadovali po ní 2000 USD s tím, že pokud nezaplatí, tak ji zabijí nebo s nimi bude mít problémy. V červenci 2003 ji tyto osoby zbily. Řekla jim, že vše nahlásí na policii, ale oni ji upozornili, ať myslí na svou dceru. Měla proto strach a na policii se neobrátila. Z těchto důvodů opustila Ukrajinu a ze stejných příčin žádá o azyl. Do Protokolu o pohovoru k důvodům návrhu na zahájení řízení dne 20. 11. 2003 stěžovatelka uvedla tytéž skutečnosti jako v žádosti na zahájení řízení a doplnila, že neznámé osoby na ní vymáhaly peníze v přesvědčení, že má výdělek z České republiky. Opakovaně jí telefonovaly a přičítaly úroky a v červenci 2003, když šla ráno do práce, ji na ulici zmlátily. Vyhrožovaly jí též, že v případě pokud se obrátí na policii, ublíží její dceři. Proto se stěžovatelka na policii neobrátila. Odjela do K., ale i tam ji tyto osoby našly. O azyl požádala proto, aby zlegalizovala svůj pobyt na území České republiky po „vypršení“ víza.

Protože stěžovatelka nejprve uvádí důvod vymezený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy kasační stížnost podává z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, je třeba se vyjádřit k dopadu významu tohoto důvodu. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá podle Nejvyššího správního soudu buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní závěr, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen. Nejvyšší správní soud tedy přezkoumal právní závěr, resp. výklad provedený krajským soudem (a žalovaným správním orgánem), avšak neshledal, že došlo k porušení zákona. Nejvyšší správní soud se tak s učiněnými závěry ztotožňuje a dovozuje, že krajský soud citovaná ustanovení zákona o azylu vyložil správně.

Ke konkrétním tvrzením stěžovatelky – v domovské zemi se dostala do finančních potíží, peníze po ní vymáhaly osoby ze zločineckých struktur a stěžovatelka tak byla ohrožena i na životě; když hledala ochranu u státních orgánů, zjistila, že tyto jsou rovněž součástí zločineckých struktur - Nejvyšší správní soud uvádí, že označené skutečnosti, byť se jedná o skutečnosti závažné, pod důvody vymezené zákonem o azylu, konkrétně pod důvody vymezené § 12 písm. b) zákona o azylu, podřadit nelze a stěžovatelce proto nepřisvědčil. Nejvyšší správní soud pro úplnost odkazuje na svou ustálenou judikaturu, ze které vyplývá, že potíže se soukromými osobami v domovském státě, spočívající např. ve vydírání, vyhrožování, apod. nelze považovat za důvody pro udělení azylu vymezené v § 12 zákona o azylu. V této námitce proto stěžovatelce nepřisvědčil.

K navazující námitce týkající se příslušnosti k sociální skupině „nečlenů zločineckých struktur“ odkazuje Nejvyšší správní soud rovněž na svou ustálenou judikaturu,

kdy např. v rozsudku 7 Azs 20/2004, ze dne 5. 3. 2004 bylo judikováno, *„že tento sociální útvar („sociální skupina nečlenů zločineckých struktur“) není v žádném případě sociální skupinou ve smyslu zákona o azylu. Pod tímto pojmem lze totiž chápat takové společenské uskupení, které je určitelné natolik přesně, aby bylo vůbec způsobilé k pronásledování. Příslušnost k sociální skupině je totiž nutno vnímat jako možnost, na jejímž základě může Česká republika poskytnout ochranu i z jiných důvodů motivujících k pronásledování, než z důvodu rasy, náboženství, národnosti či politického přesvědčení. Takovými důvody jsou typicky příslušnost k sexuálním menšinám, skupinám spojeným přesvědčením nenáboženské a nepolitické povahy a jiným skupinám, jevícím znak způsobilý k pronásledování, jenž nemusel být zákonodárci v době přijímání zákona o azylu vůbec znám. Důvodem pro zařazení do fenoménu „sociální skupiny“ tudíž nemůže být takový sjednocovací znak, jako je nečlenství ve zločineckých strukturách“.* Ani v této námitce tak stěžovatelce nepřisvědčil. Nejvyšší správní soud rovněž nepřisvědčil ani tvrzenému naplnění čl. 65 metodologické Příručky procedur a kritérií pro postavení uprchlíka. Ač se za pronásledování v označené příručce považuje pronásledování nejen ze strany státních orgánů, ale rovněž ze strany obyvatelstva, nelze opustit i další podmínku a sice, že označené úřady musí tuto činnost ze strany obyvatelstva vědomě schvalovat. Stěžovatelka se však se svými problémy na státní orgány ani neobrátila, což uvedla opakovaně před správním orgánem a neodchýlila se od tohoto tvrzení ani v podané žalobě. Teprve v kasační stížnosti nově tvrdila, že hledala ochranu před vydíráním u státních orgánů, avšak zjistila, že tyto jsou též členy zdejších struktur. Toto tvrzení se s ohledem na rozpor s předchozími tvrzeními stěžovatelky jeví jen jako účelové, nicméně Nejvyšší správní soud se jím v tomto řízení nemohl zabývat především proto, že jde o důvody pro kasační stížnost nepřípustné, k nimž nemůže přihlédnout (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud tak shrnuje, že nenastaly podmínky vymezené zákonem o azylu; krajský soud při posouzení právní otázky nijak nepochybil. Ve všech námitkách vztahujících se naplnění prvního tvrzeného důvodu [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] proto Nejvyšší správní soud stěžovatelce nepřisvědčil.

Stěžovatelka dále uváděla důvody vymezené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., které stanoví, že kasační stížnost lze podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Nejprve je třeba se vyjádřit k významu jednotlivých částí označeného ustanovení. K významu první části písm. b) cit. ustanovení s. ř. s. (došlo k vadě řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu) je třeba uvést, že skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, vedl k jiným skutkovým závěrům, než jaké učinil rozhodující orgán. Skutková podstata dále nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správného skutkového závěru. Krajský soud se zabýval konkrétními dopady právě uvedeného a neshledal, že by žalovaný nezjistil úplně skutkový stav. Nejvyšší správní soud dospěl obdobně k závěru, že v odůvodnění jsou jasně jmenovány důkazy, z nichž žalovaný čerpal

svá skutková zjištění, skutková zjištění jsou zde přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z provedených důkazů. Po důkladném posouzení závěrů Krajského soudu v Ostravě se s nimi Nejvyšší správní soud také ztotožňuje a konstatuje, že skutkový stav má oporu ve spisech a není s nimi v rozporu.

Význam další části písm. b) cit. zákonného ustanovení („při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto vytýkanou vadu měl soud napadané rozhodnutí zrušit“) se zakládá na faktu, že intenzita porušení řízení před správním orgánem byla v přímé souvislosti s následnou nezákonností tohoto rozhodnutí. Po posouzení stěžovatelkou uvedených skutečností, jakož i obsahu spisu, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že k porušení zákona v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, nedošlo.

K poslednímu možnému porušení („rozhodnutí správního orgánu je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost“) Nejvyšší správní soud uvádí, že jeho možný dopad je třeba posuzovat vždy ve spojení se zněním konkrétního rozhodnutí. K rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě, jakož i k jemu předcházejícímu rozhodnutí žalovaného správního orgánu, zaujal Nejvyšší správní soud názor, že uvedená rozhodnutí ani touto vadou netrpí.

Lze tak tedy o první konkrétní námitce stěžovatelky shrnout, že žalovaný provedl dokazování dostatečným způsobem a na základě zjištěného skutkového stavu spravedlivě rozhodl. Krajský soud tak učinil správně, pokud rozhodnutí žalovaného nezrušil. K další konkrétní námitce stěžovatelky - žalovaný nerespektoval situaci stěžovatelky, která má omezené možnosti pro obstarání důkazů o perzekuci v domovské zemi a krajský soud se tímto nijak nezabýval – Nejvyšší právní soud uvádí, že žalovaný si obstaral pro své rozhodnutí dostatek důkazů, z kterých se dal řádně dovodit jím učiněný závěr, přičemž respektoval omezené možnosti stěžovatelky a vycházel pouze z dostatečně prokázaných skutečností. Žalovaný v řízení provedl všechny dostupné důkazy a přihlédl ke všem tvrzením stěžovatelky. Žádné jiné důkazy, které by pro stěžovatelku mohly přinést příznivý výsledek řízení, tak neoznačil. Krajský soud pak rozhodnutí žalovaného řádně přezkoumal. Ani v této námitce proto stěžovatelce Nejvyšší správní soud nepřisvědčil. Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že žádný z důvodů vymezených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. neshledal.

Stěžovatelka dále namítala i porušení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (kasační stížnost, lze podat z důvodu tvrzené „nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé).

I zde je třeba se nejprve vyjádřit k dopadu jednotlivých důvodů. První důvod (nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti rozhodnutí) spočívá buď v tom, že rozhodnutí vykazuje takové textové a formulační nedostatky, že z obsahu textu není dostatečně zřejmá souvislost s příslušnými podklady pro rozhodnutí, nebo příp. v tom, že i jinak text rozhodnutí obsahuje nejasné, rozporné či jiným způsobem nesrozumitelné údaje. Taková nesrozumitelnost rozhodnutí však v souzené věci podle Nejvyššího správního soudu nenastala. Následující důvod (nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí) je potom třeba spatřovat v tom, že se rozhodnutí neopírá o důvody, které opodstatňují dospět k určitému výroku rozhodnutí a možný dopad je třeba posuzovat vždy ve spojení se zněním konkrétního rozhodnutí. Po přezkoumání Nejvyšší správní soud

dospěl k závěru, že krajský soud správně vyšel ze skutkového a právního stavu, jenž existoval v době rozhodování žalovaného správního orgánu, a zabýval se všemi výroky napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Podle názoru Nejvyššího správního soudu se tak rozhodnutí krajského soudu dostatečně opírá o důvody, které opodstatňují dospět k předmětnému výroku. K posledně jmenovanému důvodu, tedy že se může jednat nepřezkoumatelnost spočívající v jiné vadě řízení před soudem, Nejvyšší správní soud poznamenává, že je třeba jeho význam posuzovat jako důvod pro zrušení rozhodnutí soudu prvního stupně pouze za předpokladu splnění věty navazující, tedy, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, což v souzené věci podle Nejvyššího správního soudu však nenastalo.

Ke konkrétní námitce stěžovatelky - krajský soud nesprávným způsobem posoudil právní otázku, zda správní řízení netrpělo procesní vadou; správní orgán provedl nedostatečným způsobem dokazováním, resp. rozhodnutí žalovaného neodpovídá dikci § 47 odst. 3 správního řádu a řízení tak trpí neodstranitelnou vadou a je třeba jej zopakovat - zaujal Nejvyšší správní soud závěr, že rozhodnutí je zcela v souladu s dikcí ustanovení § 47 odst. 3 správního řádu, řízení není zatíženou neodstranitelnou vadou, a není je třeba proto zopakovat; krajský soud tak postupoval i v této otázce správně. K další opakované námitce, kdy stěžovatelka namítala, že správní orgán provedl nedostatečným způsobem dokazování, odkazuje Nejvyšší správní soud na výklad podaný k § 103 odst. 1 písm. b) (viz výše) a stěžovatelce rovněž nepřisvědčil.

Stejně tak k další námitce - stěžovatelka uváděla, že krajský soud byl povinen v jejím případě přezkoumat rozhodnutí, jakož i jemu předcházející řízení z hlediska dodržení procesních předpisů – Nejvyšší správní soud uvádí, že krajský soud rozhodnutí přezkoumal zcela v souladu se zákonem, a s jeho závěry se ztotožňuje i Nejvyšší správní soud. Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že v souzené věci naplnění žádného z důvodu vymezeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. neshledal.

Konečně k poslední skupině námitek (stěžovatelka uvedla, že nesouhlasí se způsobem, jakým se krajský soud vypořádal s tvrzením žalovaného správního orgánu o neexistenci překážek vycestování, správní orgán ani krajský soud se v odůvodnění svých rozhodnutí vůbec nezabývaly překážkami vycestování, resp. krajský soud přehlíží situaci na straně stěžovatelky, která svůj návrat s ohledem na chybějící ochranu ze strany policie nepovažuje za bezpečný, při návratu jí hrozí perzekuce a administrativní šikana ze strany milice a dalších státních orgánů) Nejvyšší správní soud uvádí, že s odkazem na ustanovení § 28 zákona o azylu není třeba v případě zamítnutí žádosti o udělení azylu (jako zjevně nedůvodné) podle § 16 zákona o azylu odůvodňovat existenci překážek vycestování. Žalovaný správní orgán, ani Krajský soud v Ostravě, pokud se jimi nezabývaly, zákon neporušily. Ani v těchto námitkách tak Nejvyšší správní soud stěžovatelce nemohl přisvědčit.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji jako takovou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl přednostně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Protože v řízení úspěšný žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, přičemž stěžovatelka byla v řízení neúspěšná, rozhodl tak, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. 1. 2005

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu